

РЕШЕНИЕ

№ 327

гр. София, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-23, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даяна К. Топалова

при участието на секретаря Д. Анг. И.а
като разгледа докладваното от Даяна К. Топалова Търговско дело № 20211100902829 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл. 29, ал. 1, пр. 3 от ЗТРРЮЛНЦ.

В първоначалната искова молба ищецът твърди, че през 2012 г. П.Н.З. и Г.К.Х. учредили търговско дружество „С.“ ООД, с ЕИК ****, при притежавани по един дял от капитала на дружеството, на което съдружниците са били и управители. В началото на 2013 г. съдружниците взели решение за закупуване на недвижими имоти на територията на България. За целта било взето решение дружеството да закупи дружествените дялове на други дружества, собственици на недвижими имоти. Така „С.“ ООД придобило дружествените дялове на „Г.“ ЕООД, „Ч.“ ЕООД, „К.“ ЕООД, „М.“ ЕООД, „К.“ ЕООД, „Т.“ ЕООД и „С.“ ЕООД и станало едноличен собственик на капитала на дружествата. В периода от 11.05.2015 г. до 16.06.2015 г. Г.К.Х. провел привидно 7 общи събрания на „С.“ ООД, на които са взети решения за прекратяване участието на дружеството в дружествата и продажба на дружествените дялове, при оправомощаване на управителя Г.К.Х. да извършва необходимите действия за изпълнение на решенията на общото събрание. В съставените 7 на брой неистински протокола от несъстояли се общи събрания на дружеството „С.“ ООД подписът под името на съдружника З. е бил подправен. Този съдружник е завел дело пред Софийски окръжен съд и с Решение № 260077/23.06.2021г. по т.д. № 174/2020г., влязло в законна сила, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, е била прогласена нищожността на всички решения на общите събрания за продажба на 100% от дружествените дялове и за упълномощаване на Г.К.Х. за прехвърляне на дружествените дялове. Междувременно въз основа на нищожните решения Г.К.Х. сключил, пред различни нотариуси в страната, договори за прехвърляне на дружествени дялове, с които прехвърлил притежаваните от „С.“ ООД дружествени дялове в търговските дружества, в полза на собственото си еднолично

търговско дружество, „С. К.Г.“ ЕООД, с ЕИК **** – договори за прехвърляне на дялове от 15.06.2015 г. и 16.06.2015г. Прехвърлянето на дружествените дялове е било вписано по партидите на дружествата (на 21.08.2015г., на 26.08.2015г. и 01.09.2015г.), като със същите вписвания е била отразена и промяната на собствеността върху капитала и за едноличен собственик, вместо „С.“ ООД е било вписано дружеството „С. К.Г.“ ЕООД. Конкретно вписванията са били № 20150826160702 по партидата на „Г.“ ЕООД, № 20150826161927 по партидата на „Ч.“ ЕООД, № 220150821144254 по партидата на „К.“ ЕООД, № 20150821153507 по партидата на „М.“ ЕООД, № 201508262164605 по партидата на „К.“ ЕООД, № 20150826165214 по партидата на „Т.“ ЕООД и № 20150901152949 по партидата на „С.“ ЕООД. Впоследствие Г.К.Х. подал уведомление за освобождаване като управител на „С.“ ООД и едностранно писмено предизвестие за прекратяване участието в същото дружество. При тези твърдения ищецът иска да бъде установено, че вписаните в търговския регистър, при Агенция по вписванията, по конкретните заявления обстоятелства са несъществуващи обстоятелства - извършеното прехвърляне на дружествени дялове от ищеца на „С. К.Г.“ ЕООД, съответно вписване като едноличен собственик на капитала на всяко от седемте дружества на „С. К.Г.“ ЕООД. Исковете на ищеца са обосновани с това, че договорите за прехвърляне на дружествени дялове са нищожни – липсвало решение на общото събрание на ищеца, тогава дружество с ограничена отговорност за прехвърлянето; имало договаряне сам със себе си, по смисъла на чл. 38, ал. 1 от ЗЗД (Г.К.Х. е бил управител и на ищеца и на ответника „С. К.Г.“ ЕООД); при договаряне във вреда на представлявания (ищеца) по чл. 40 от ЗЗД; както и при нищожност на договорите за прехвърляне на дяловете поради нарушаване на добрите нрави по чл. 26, ал. 1 от ЗЗД поради нееквивалентност на престациите. С молба от 14.01.2022 г. ищецът е уточнил, че ответник по всеки от исковите е „С. К.Г.“ ЕООД, а във връзка с исковите по всяко отделно вписване – съответното дружество от останалите седем ответника, по партидата на което в търговския регистър е било извършено вписването, относно прехвърлянето на дружествени дялове и едноличен собственик на капитала.

С отговорите, ответниците оспорват исковите с твърдения, че не е налице правопораждащия фактически състав, обуславящ исканото заличаване на обстоятелства, вписани в търговския регистър. Не се оспорва учредяването на „С.“ ООД, придобиването от дружеството на дружествени дялове, правото на собственост на дружествата върху активи – недвижими имоти, факта че през 2018 г. съдружникът Х. е прекратил участието си като съдружник и е бил освободен като управител и че е едноличен собственик и управител на „С. К.Г.“ ЕООД. Твърдят, че в посочения период от 11.05.2015 г. до 16.05.2015 г. двамата съдружници и управители са участвали лично в управлението на дружеството и са взели доброволно и при пълно съгласие всички решения на общото събрание на съдружниците на „С.“ ООД. Протоколите за общите събрания са подписани от двамата съдружници. Договорите за прехвърляне на дружествени дялове са били сключени въз основа на валидни решения на общите събрания, със съгласие на „С.“ ООД, от редовно упълномощен управител. Оспорват твърдените основания за нищожност на договорите за прехвърляне на дружествени дялове.

С допълнителна искова молба ищецът оспорва подписа на съдружника П.З. върху протоколите от общите събрания на „С. ООД, които са с невярно съдържание (че този съдружник е присъствал).

С допълнителни отговори ответниците поддържат оспорванията, възраженията и правните си доводи.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира от фактическа и правна страна следното:

Предявените искове са за установяване вписване на несъществуващи обстоятелства по партидите на дружествата ответници – прехвърляне на дружествени дялове, с посочените в исковата молба седем договора, както и вписването, относно промените в собствеността на капитала в тези дружества, в полза на дружеството „С. К.Г.“ ЕООД, с което е обоснована и пасивната процесуална легитимация на последното по предявените искове.

Изводът за несъществуващо обстоятелство е изведен при твърдения, че в периода от 11.05.2015 г. до 16.06.2015 г. Г.К.Х. провел седем общи събрания на „С.“ ООД, на които са взети решения за прекратяване участието на дружеството в дружествата ответници и продажба на дружествените дялове, които общи събрания се твърди, че не са се състояли и подписът под името на съдружника З. е бил подправен, поради което тези решения са нищожни. След като тези решения са нищожни, липсва съгласие на дружеството, поради което Х., като представител и на двете дружества, и едноличен собственик на капитала на „С. К.Г.“ ЕООД, е договарял без съгласие и сам със себе си, заобикаляйки забраната на чл.38, ал.1, поради което сделките са нищожни на основание чл.26, ал.1, предл.1 от ЗЗД като противоречащи на закона. В евентуалност се твърди, че доколкото дяловете са прехвърлени на цена, много по – ниска от пазарната, е налице нееквивалентност на престациите и договорите са нищожни поради противоречие с добрите нрави, в евентуалност като сключени във вреда на представлявания по чл.40 ЗЗД, обоснована също с нееквивалентност на престациите.

Така, за преценка основателността на предявените искове за установяване вписване на несъществуващи обстоятелства, съдът дължи преюдициално произнасяне, относно сочените пороци на сделките за прехвърляне на дружествените дялове, тъй като в случай, че тези сделки са нищожни, то и вписаните обстоятелства, които установяват, а именно прехвърляне на дяловете и свързаната с това промяна на собствеността на капитала, не са се осъществили.

Безспорно по делото е, че дружеството „С.“ ООД, е придобило през 2013 г. 100 % от дружествените дялове от капитала на „Г.“ ЕООД, „Ч.“ ЕООД, „К.“ ЕООД, „М.“ ЕООД, „К.“ ЕООД, „Т.“ ЕООД и „С.“ ЕООД и е станало едноличен собственик на капитала на дружествата.

Установено по делото е и, че дружеството „Г.“ ЕООД към този момент е било собственик на недвижим имот, представляващ поземлен имот № 028070, с площ 7.996 дка,

местност Локва, с Гурмазово; дружеството „Ч.“ ЕООД на недвижим имот, представляващ поземлен имот № 028170, с площ 3.300 дка, местност Локва, с. Гурмазово; дружеството „К.“ ЕООД на поземлен имот № 028079, с площ 9.598 дка, местност Локва, с. Гурмазово; дружеството „М.“ на поземлен имот № 028191, с площ 3.207 дка, м. Локва, с. Гурмазово; дружеството „К.“ ЕООД на поземлен имот № 028082, с площ 6 500 дка, местност Локва, с. Гурмазово, дружеството „Т.“ на поземлен имот № 028169, с площ 3.300 дка, м. Локва, с. Гурмазово и дружеството „С.“ ЕООД на поземлен имот № 028074, с площ 11.201 дка, м. Локва, с. Гурмазово.

Установява се от публичните вписвания по партидите на дружествата, че до 2018 г. Х. е бил управител на „С.“ ООД, както и че е едноличен собственик и управител на „С. К.Г.“ ЕООД.

Установява се от представения по делото договор за прехвърляне на дялове от 15.06.2015 г., че между „С.“ ООД, представлявано от управителя Г.К.Х., и „С. К.Г.“ ЕООД, представлявано от същото лице, което е и едноличен собственик на капитала на това дружество, е уговорено „С.“ ООД да прехвърли своите 80 дяла с обща номинална стойност 46 960 лв., представляващи 100 % от капитала на „Г.“ ООД.

С договор от същата дата, между същите страни е постигнато съгласие „С.“ ООД да прехвърли своите 33 дяла с обща номинална стойност 33 лв., представляващи 100 % от капитала на „Ч.“ ЕООД.

С договор от същата дата, между същите страни, е постигнато съгласие „С.“ ООД да прехвърли своите 96 дяла с обща номинална стойност 96 лв., представляващи 100 % от капитала на „К.“ ЕООД.

С договор от същата дата, между същите страни е постигнато съгласие „С.“ ООД да прехвърли своите 96 дяла с обща номинална стойност 56 352 лв., представляващи 100 % от капитала на „М.“ ЕООД.

С договор от същата дата, между същите страни е постигнато съгласие „С.“ ООД да прехвърли своите 33 дяла с обща номинална стойност 33 лв., представляващи 100 % от капитала на „Т.“ ЕООД.

С договор от 16.06.2015 г., между същите страни е постигнато съгласие „С.“ ООД да прехвърли своите 60 дяла с обща номинална стойност 35 220 лв., представляващи 100 % от капитала на „К.“ ЕООД.

С договор от същата дата, между същите страни е постигнато съгласие „С.“ ООД да прехвърли своите 56 дяла с обща номинална стойност 56 лв., представляващи 100 % от капитала на „С.“ ЕООД.

По партидите на дружествата са вписани промените, резултат от прехвърляне на дружествените дялове с посочените договори, които се твърди, че не са се осъществили.

Първите два въведени преюдициални довода за нищожност на посочените по – горе сделки, поради липса на решение на ОС на дружеството за разпореждане и договаряне сам

със себе си, са решени със задължителна за съдилищата практика, обективирана в Тълкувателно решение № 3/2013 г. от 15.11.2013 г. по т. д. № 3./2013 г. на ОСГТК на ВКС. В т.1 от посоченото решение е прието, че решение на ОС на ООД по чл. 137, ал. 1, т. 7 ТЗ не е необходимо условие за действителност на разпоредителна сделка с недвижим имот, собственост на дружеството или вещно право върху него, сключена от представляващия дружеството орган (управител /управители), което следва да намери приложение и към настоящата хипотеза, а в т. 2 е прието че към органното представителство на търговските дружества, при сключване на търговска сделка от едно и също лице, като органен представител, по силата на закона на две търговски дружества, не се прилага забраната на чл. 38, ал. 1 от ЗЗД. Наведените възражения за нищожност на седемте решения на ОС на дружеството, взети в периода 11.05.2015 г. – 16.06.2015 г., за продажба на дружествените дялове, са направени във връзка с твърдението за нищожност на сделките, сключени без такова решение, каквото, както беше посочено по – горе не е условие за тяхната валидност, поради което обсъждането на тези възражения е ирелевантно.

Независимо от горното и единствено за пълнота на изложението следва да се посочи, че постановеното по т. д. № 174/2020 г. на СОС решение, с което е прогласена нищожността на тези решения, по искове на П.Н.З. срещу „С.“ ООД, не обвързва ответниците по настоящото дело, тъй като не са били страна в това производство и силата на пресъдено нещо не се разпростира върху тях. От друга страна, ищецът е оспорил както съдържанието на протоколите – факта на провеждането на събранията на съответните дати и присъствието си, така и автентичността на документите, с твърденията, че подписите, посочени като негови, не са положени от него. Установяването на това обстоятелство (автентичността на подписите) е преюдициално, тъй като е от значение за разпределяне на тежестта на доказване, в производството по чл.193, ал.3 ГПК, относно оспорване на съдържанието на самия протокол. За установяване на това обстоятелство по делото е изслушана и приета съдебно – графологична експертиза, вещото лице по която дава заключение, че положените подписи са копия на подписи, които не са положени от лицето З.. Разпитано в съдебно заседание вещото лице заявява, че отговорът му не е категоричен, тъй като е изследвал само копия, което не предоставя възможност за изследване на признаци, сочещи за умишлено изменение, не е изследван натиск и динамика. Следователно, от това заключение, предвид липсата на категоричност на извода, въпреки констатираните различия на общи и частни признаци, не може да се направи извод за пълно доказване (което изключва всякакво съмнение) на факта, че подписът не е положен от това лице. След като такова доказване не е проведено, то и тежестта за установяване на факти, от които да се направи извод, че събраниято не е проведено е на ищеца. По делото доказателства, от които да се направи такъв извод не са събрани.

Предвид изложеното първите два довода за нищожност са неоснователни и следва да бъде разгледано твърдението за нищожност на договорите поради противоречие с добрите нрави, поради нееквивалентност на престациите.

Съгласно чл.26, ал.1, предл.3 ЗЗД нищожни са договорите, които накърняват добрите

нрави. В българското законодателството липсва легална дефиниция на понятието добри нрави. В съдебната практика това понятие е дефинирано като морални норми, на които законът е придал правно значение. Именно тези правила са границата на свободата на договаряне и автономията на волята, като основни конституционни свободи, по смисъла на чл.9 ЗЗД. Следователно, договорът ще е нищожен като накърняващ добрите нрави тогава, когато уговореното от страните съдържание би довело до накърняване на обществен интерес, когато целта която ще се постигне, е обществено неприемлива от морално – етична гледна точка. Морално – етичната мяра е със съдържание, определено от обществен консенсус, по което не се спори, поради което не зависи от субективен прочит.

От друга страна, еквивалентността на престациите е проявление на принципа на справедливост в договорното право. Този принцип, разбран като съзнателно и без чужда намеса формиране на воля за сключване на договора, е и в основата на синалагмата при двустранните възмездни договори, които са справедливи, когато престациите са еквивалентни и съответни на целта на сделката. Този принцип, в първия му аспект, намира проявление в позитивното ни право при уредбата на последиците от сделки, сключени при порок на волята – грешка, измама, заплашване. Относно втория аспект на проявление на принципа, еквивалентността, в договорното право, по дефиниция се разбира като субективна такава, поради свободата страните сами да определят. Така, правилото е договорите да не могат да се атакуват дори и да са несправедливи, разбирано като нееквивалентни, ако страната е изразила свободно воля за сключването им (изключението е в чл.34 ЗЗД). От изложеното може да се направи извод, че нееквивалентността засяга принцип на договорното право – този за справедливост. Вярно, справедливостта е морална категория и в този смисъл попада в обхвата на общото понятие за добри нрави, но частното й проявление в договорното право, разбирано като еквивалентност на престациите, законът свързва с конкретно уредени пороци. Правилото е основанията, уредени в чл.26, ал.1 ЗЗД, като общи, да се прилагат само, когато липсва друго специално основание за нищожност по чл.26, ал.2 ЗЗД. Това разбиране, за съотношението между общи и специални основания, е било обект и на задължително за съдилищата тълкуване, дадено с ТР № 4/07.07.2010 г. на ОСГК на ВКС, в което е прието, че изрично предвиденото самостоятелно основание в чл.26, ал.2 ЗЗД, изключва общото по чл.26, ал.1 ЗЗД. Съотношението между общото основание на чл.26, ал.1, предл.3 ЗЗД, „накърняване на добри нрави“ и проведения, в специални основания за недействителност (вкл. и в чл.26, ал.2 от ЗЗД) принцип на справедливост (еквивалентност) в договорното право, изключва нарушението на еквивалентността от приложното поле на добрите нрави, по смисъла на чл.26, ал.1 ЗЗД.

Така, в случай, че нееквивалентността на престациите е несъзнавана, за някоя от страните по сделката (дали защото другата се е възползвала от неопитността й или по обективни причини, които пречат да се формира валидна воля) ще е налице порок на волята и недействителност на сделката, съответна на този порок, на специално основание, с приоритет пред общото. В случай, че нееквивалентността на престациите е съзнавана, то това е разрешен от закона резултат, проявление на свободата на договаряне, а ако тази

нееквивалентност е равна на липса на престация то е налице симулация на волята, прикриваща дарствено намерение, който резултат е забранен от закона, поради което е скрепен със санкцията на ограниченията на доказателственото право, относно използване на всички доказателствени средства, при доказване на специалния порок. Следователно, нееквивалентност, равна на липса на престация, с която в съдебна практика на Върховния касационен съд, се свързва накърняването на добрите нрави, в случай, че е съзнавана има за последица порок, уреден изрично (нищожни са привидните договори – чл.26, ал.2, изр. 1, предл. посл. ЗЗД). В случай, че тази еквивалентност е несъзнавана ще е налице порок на волята и някоя от също изрично предвидените в закон недействителности, съответна на този порок. И в двете хипотези специалното основание изключва общото, накърняване на добри нрави. Налице са и много примери в позитивното право, включително и в търговското, на специално уредени пороци, с които законът свързва нееквивалентността и различни специфики на целта на договора и отношенията между страните, които доказват законодателната воля нарушението на еквивалентността да е изключено от общото правило и стремеж за детайлната му уредба, в различни специални хипотези, които целят, освен да гарантират гражданския и търговски оборот, също и правата на трети добросъвестни лица, каквато защита чл.26, ал.1, предл.3 ЗЗД не предоставя (напр. чл. 216, ал. 1, т. 2 ДОПК; чл. 647, ал. 1, т. 3 ТЗ, чл.647, ал.3 ТЗ и т. н.).

Предвид изложеното нееквивалентността на престациите по процесните договори за прехвърляне на дялове дефинитивно, дори и да се установи, не е годна да обоснове нищожност на сделките поради противоречие с добрите нрави, поради което следва да бъде разгледано следващото основание за недействителност на сделките, по чл.40 ЗЗД.

Съгласно чл. 40 от ЗЗД, когато представителят и лицето, с което той договаря се споразумеят във вреда на представлявания, договорът не поражда действие за представлявания. Със задължително тълкуване, дадено в т. 3 от Тълкувателно решение № 5 от 12.12.2016 г. на ОСГТК на ВКС по тълк. д. № 5/2014 г. недействителността по чл. 40 от ЗЗД е определена като особен вид недействителност, на която може да се позове само лицето, от чието име е извършена сделката чрез представител, действал заедно със съконтрахента, във вреда на представлявания.

Систематичното място на нормата, в раздел представителство на ЗЗД, уреждащо случаи на учредена представителна власт и тълкуването, относно органното представителство, дадено с Тълкувателно решение № 3/2013 г. от 15.11.2013 г. по т. д. № 3./2013 г. на ОСГТК на ВКС, поставя въпроса за приложението на този порок, относно това представителство.

Положителен отговор е даден в няколко решения на ВКС (напр. Решение № 178 от 12.03.2020 г. на ВКС по т. д. № 1991/2018 г.). Тези решения са постановени след посоченото тълкувателно решение, а този въпрос не е бил предмет на тълкуване от ОСГТК, поради което съгласно чл.130 ЗСВ задължителната сила на това решение е само по отношение на конкретно поставения тълкувателен въпрос. Даденото с тези решения тълкуване, че нормата на чл. 40 ЗЗД намира съответно приложение при сделки, сключени с

търговско дружество чрез управителя му, се споделя от настоящия съдебен състав.

В тези решения е прието, че нормата на чл.141, ал.2, изр.2 от ТЗ предвижда, че ограничения в представителната власт на управителя, спрямо третите лица няма действие. Това означава, че управителят действа като дружеството, изразявайки неговата воля, спрямо третите лица. Осъществено волеизявяване от управителя, макар и да е израз на волята на дружеството, е по същество изразяване на воля на един субект от друг субект. Действително, няма ограничение на представителната власт, спрямо третите лица, когато става въпрос за добросъвестно действие. Но в хипотеза на недобросъвестно действие или изразяване на воля на управителя от името на дружеството, и недобросъвестно действие или изразена воля на лицето, с което той договаря, не може да се отрече необходимостта от правна уредба по отношение действията и сделките, извършени и сключени от управителя, увреждащи дружеството. Нормата на чл.145 от ТЗ урежда обезщетение в случаите на причинени вреди, което не позволява да се защити дружеството срещу недобросъвестните действия на управителя, защитавайки правата си на собственост и други права, с които е извършено разпореждане. При сделка и действие на управителя на дружество с ограничена отговорност, дружеството е обвързано от действията и сделките, извършени от управителя, но само при нормално развитие на отношенията в съответствие с добросъвестността. Наличието на конфликт на интереси, при възможността управителят да получи облага за сметка на дружеството, чрез сговор с третото лице е хипотеза, която се нуждае от правна уредба. Налице е празнота в ТЗ относно сделки, при които третото лице действа недобросъвестно и знае или не е могъл да не знае, че при договаряне с дружеството с ограничена отговорност, чрез управителя му нанася вреда на търговеца като сключва договор, грубо нарушаващ дължимата грижа на добрия търговец при договаряне и извършването на сделки, с оглед добросъвестната търговска практика. На основание чл. 288 от ТЗ за неуредените от този закон случаи се прилагат правилата на ЗЗД. Поради това следва да се приеме, че съответно се прилагат правилата на чл. 40 от ЗЗД.

Съгласно тълкуването, дадено с Тълкувателно решение № 5 от 12.12.2016 г. по тълк. д. № 5/2014 г. на ОСГТК на ВКС, фактическият състав на недействителността по чл.40 ЗЗД, включва обективен и субективен елемент, преценени към момента на сключване на договора.

От обективна страна, в приложение съответно на чл. 288 от ТЗ вр. чл. 40 от ЗЗД, следва да се установи, че е налице вреда, а от субективна страна знание и у управителя на представляваното дружество с ограничена отговорност, и у третото лице, че така сключеният договор, при съдържащите се обективни характеристики води до увреждане или може да доведе в бъдеще до вреда за лицето, от чието име е сключен. Възможността за настъпване на вредата следва да е основана на обективни факти. Третото лице следва да цели настъпването на вредата или да действа при груба небрежност към момента на сключване на договора.

От обективна страна, в процесния казус, соченият от ищеца увреждащ факт, по отношение на всички седем сделки, за които се твърди, че са сключени при договаряне във

вреда на представявания, е нееквивалентност на престациите – пазарната стойност на дяловете е по – висока, от тази на която са продадени.

За установяване на този факт по делото са изслушани и приети първоначална и повторна съдебно – оценителни експертизи. Първоначалната експертиза, изготвена от вещото лице О. П., при оценка на пазарната стойност на един дял е използвала пазарни аналози на актива, към момента на сключване на договорите (м.05.2015 г.) и за имоти в същото населено място. Отчетена е разликата между оценяваните обекти и използваните аналози чрез различни използвани коефициенти. Използван е коефициент за функционалност, с който е отчетена разликата в регулацията, функцията и други устройствени показатели. Така, за използвани аналози, които са в регулация, доколкото изследваните обекти не са, е използван 0,8 коефициент на функционалност, който е в горна граница, и с който е намалена стойността на аналога. Съобразено е положението на оценяваните имоти, в непосредствена близост до новоразработваща се промишлена логистична зона до с. Гурмазово и потенциала да бъдат включени в регулация, тъй като в процес на изграждане е комуникация, ток и вода. Този потенциал е отчетен, с оглед възможността за повишаване стойността на имота. Това от друга страна е отразено с коефициента за пазарен интерес 0.90, предвид близостта до логистична зона и свързания с това по – занижен пазарен интерес. Работено е по офертни цени, коригирани с корекционен коефициент 10 %, като е спазен принципът при оценяване да се вземат предвид оферти, които не са от период по – дълъг от 6 месеца от изследваната сделка. Така вещото лице е достигнало до заключение за това, че пазарната стойност на дяловете, на всяко от седемте дружества е, както следва:

- за „Г.“ ЕООД дяловете са оценени на 284 000 лв.;
- за „Ч.“ ЕООД дяловете са оценени на 117 000 лв.;
- за „К.“ ЕООД дяловете са оценени на 281 000 лв.;
- за „М.“ ЕООД дяловете са оценени на 327 000 лв.;
- за „К.“ ЕООД дяловете са оценени на 227 000 лв.;
- за „Т.“ ЕООД дяловете са оценени на 117 000 лв.;
- за „С.“ ЕООД дяловете са оценени на 328 000 лв.

При изготвяне на заключението по повторната съдебно – икономическа експертиза, вещото лице не е работило по пазарни аналози, към момента на сключване на договора, тъй като при разпита в съдебно заседание твърди, че не е намерило такива, поради което е работило по актуални оферти, които са коригирани с инфлационен индекс 38 % за месец декември 2022 г. спрямо м.06.2015 г., а отделно са изследвани и реални сделки, по представени от ответника нотариални актове, като на всеки от двата аналога (офертните цени и реалните сделки) е придадена еднаква тежест, 50:50, при определяне цената на кв. м.. Така, вещото лице е достигнало до заключение за това, че пазарната стойност на дяловете на всяко от седемте дружества е, както следва:

- за „Г.“ ЕООД дяловете са оценени на 55 972 лв.;
- за „Ч.“ ЕООД дяловете са оценени на 23 100 лв.;

- за „К.“ ЕООД дяловете са оценени на 67 186 лв.;
- за „М.“ ЕООД дяловете са оценени на 64 456 лв.;
- за „К.“ ЕООД дяловете са оценени на 45 500 лв.;
- за „Т.“ ЕООД дяловете са оценени на 23 100 лв.;
- за „С.“ ЕООД дяловете са оценени на 78 407 лв.

Съдът, при определяне пазарната стойност на дружествените дялове, кредитира заключението на първоначалната съдебно – икономическа експертиза, на вещото лице О. П.. Същото е изготвено на база пазарни аналози на единствения актив на дружествата, към момента на сключване на сделките (2015 г.), за разлика от повторната експертиза, която е работила по офертни цени, към настоящия момент, които е коригирала с инфлационен индекс. Прилагането на дефлатор на стойността на показателите, какъвто е приложеният индекс на потребителските цени, е изключение и се използва само ако няма пазарни аналози на изследвания обект. В случая, такива обективно има, след като вещото лице по първоначалната експертиза, ги е посочило и използвало, поради което субективната невъзможност на вещото лице, по повторната експертиза, не може да обоснове използване на метод за оценка, който е изключение, при възможен и достъпен метод, който дава по – близка до реалната пазарна стойност. От друга страна, при два от петте използвани нотариални акта, от повторната експертиза, не е спазено правилото да се вземат предвид оферти, които не са от период по – дълъг от 6 месеца от изследваната сделка, но въпреки това на тези оферти е придадена същата тежест като на четирите коригирани аналога.

Така, при сравняване на пазарната стойност, дадена от първоначалната съдебно – оценителна експертиза и цената, на която е извършена всяка от процесните седем сделки се установява следното:

- сделката за продажба на дяловете на „Г.“ ЕООД е сключена при цена 46 960 лв. при пазарна стойност 284 000 лв.;
- сделката за продажба на дяловете на „Ч.“ ЕООД е сключена при цена 33 лв. при пазарна стойност 117 000 лв.;
- сделката за продажба на дяловете на „К.“ ЕООД е сключена при цена 96 лв. при пазарна цена на дяловете 281 000 лв.;
- сделката за продажба на дяловете на „М.“ ЕООД е сключена при цена 56 352 лв., при пазарна цена на дяловете 327 000 лв.;
- сделката за продажба на дяловете на „К.“ ЕООД е сключена при цена 35 220 лв. при пазарна цена на дяловете 227 000 лв.;
- сделката за продажба на дяловете на „Т.“ ЕООД е сключена при цена 33 лв. при пазарна цена на дяловете 117 000 лв.;
- сделката за продажба на дяловете на „С.“ ЕООД е сключен при цена 56 лв. при пазарна цена на дяловете 328 000 лв.

От изложеното е очевидна липсата на еквивалентност в стойността на продадените дружествени дялове и уговорената за тях цена, което налага извода, че сделката уврежда интереса на представлявания да получи цена, съответстваща на стойността на имуществото,

с което се извършват разпоредителните сделки. В тази връзка следва да се съобрази и това, че тези дружества не са имали задължения. Следва да се посочи още, че тази значителна нееквивалентност е налице, за по – голямата част от сделките, дори и да се кредитира заключението на повторната експертиза (за „Ч.“ ЕООД; за „К.“ ЕООД; за „Т.“ и „С.“ ЕООД).

Относно субективния елемент, доколкото в случая лицето Х. е действало и като управител на продавача – „С.“ ООД, и като представител на купувача – „С. К.Г.“ ЕООД, не следва да се доказва споразумяване между пълномощника и третото лице във вреда на представлявания. Основателността на иска е обусловена от намерението за увреждане у това лице. Наличието на такова намерение, към момента на сключване на договора, се установява от една страна от факта, че именно това лице, в качеството му на едноличен собственик на капитала на купувача, се облагодетелства от разликата между стойността на продаденото имущество и уговорената за него цена, а от друга страна, това лице е било добре запознато, че тези дялове са основния актив на дружеството ищец, което има за предмет на дейност именно покупко – продажба на недвижими имоти, както и последващото едностранно, доброволно прекратяване на членственото правоотношение на това лице в дружеството ищец.

Предвид изложеното всички сделки, с които са прехвърлени дружествените дялове на „С.“ ООД в „Г.“ ЕООД, „Ч.“ ЕООД, „К.“ ЕООД, „М.“ ЕООД, „К.“ ЕООД, „Т.“ ЕООД и „С.“ ЕООД са нищожни на основание чл.40 ЗЗД като сключени във вреда на представлявания, поради което и вписаните обстоятелства, които установяват, а именно прехвърляне на дяловете и свързаната с това промяна на собствеността на капитала, не са се осъществили.

Следователно исквете са основателни и следва да бъдат уважени.

Относно разноските в производството:

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски за производството в размер на 4320 лв. за заплатена държавна такса, възнаграждение на вещи лица и адвокатско възнаграждение.

При тези мотиви Софийски градски съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 29, ал. 1, пр. 3 от ЗТРРЮЛНЦ по предявените от „С.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр.София, ул.***** срещу „Г.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.***** и „С. К.Г.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул.***** искове, че с вписване № 20150826160702 по партидата на „Г.“ ЕООД в Търговския регистър към Агенция по вписванията **са били вписани несъществуващи обстоятелства** – прехвърлянето на всичките 80 дружествени дяла на „С.“ ООД с договор от 15.06.2015 год. в

полза на „С. К.Г.“ ЕООД, както и че едноличен собственик на капитала на дружеството е „С. К.Г.“ ЕООД.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 29, ал. 1, пр. 3 от ЗТРРЮЛНЦ по предявените от „С.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр.София, ул.“**** срещу „Ч.“ ЕООД, ЕИК 202442492, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“**** и „С. К.Г.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул.“**** искове, че с вписване № 20150826161927 по партидата на „Ч.“ ЕООД в Търговския регистър към Агенция по вписванията, **са били вписани несъществуващи обстоятелства** – прехвърлянето на всичките 33 дружествени дяла на „С.“ ООД с договор от 15.06.2015 г. в полза на „С. К.Г.“ ЕООД, както и че едноличен собственик на капитала на дружеството е „С. К.Г.“ ЕООД.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 29, ал. 1, пр. 3 от ЗТРРЮЛНЦ по предявените от „С.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр.София, ул.“**** срещу „К.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“**** и „С. К.Г.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул.“**** искове, че с вписване № 20150821144254 по партидата на „К.“ ЕООД в Търговския регистър към Агенция по вписванията, **са били вписани несъществуващи обстоятелства** – прехвърлянето на всичките 96 дружествени дяла на „С.“ ООД с договор от 15.06.2015 г. в полза на „С. К.Г.“ ЕООД, както и че едноличен собственик на капитала на дружеството е „С. К.Г.“ ЕООД.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 29, ал. 1, пр. 3 от ЗТРРЮЛНЦ по предявените от „С.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр.София, ул.“**** срещу „М.“ ЕООД, ЕИК ****199, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“**** и „С. К.Г.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул.“**** искове, че с вписване № 20150821153507 по партидата на „М.“ ЕООД в Търговския регистър към Агенция по вписванията, **са били вписани несъществуващи обстоятелства** – прехвърлянето на всичките 96 дружествени дяла на „С.“ ООД с договор от 15.06.2015 г. в полза на „С. К.Г.“ ЕООД, както и че едноличен собственик на капитала на дружеството е „С. К.Г.“ ЕООД.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 29, ал. 1, пр. 3 от ЗТРРЮЛНЦ по предявените от „С.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр.София, ул.“**** срещу „К.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“**** и „С. К.Г.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул.“**** искове, че с вписване № 20150826164605, по партидата на „К.“ ЕООД в Търговския регистър към Агенция по вписванията, **са били вписани несъществуващи обстоятелства** – прехвърлянето на всичките 60 дружествени дяла на „С.“ ООД с договор от 16.06.2015 г. в полза на „С. К.Г.“ ЕООД, както и че едноличен собственик на капитала на дружеството е „С. К.Г.“ ЕООД.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 29, ал. 1, пр. 3 от ЗТРРЮЛНЦ по предявените от „С.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр.София,

ул.“**** срещу „Т.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“**** и „С. К.Г.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул.“**** исокове, че с вписване № 20150826165214 по партидата на „Т.“ ЕООД в Търговския регистър към Агенция по вписванията, **са били вписани несъществуващи обстоятелства** – прехвърлянето на всичките 33 дружествени дяла на „С.“ ООД с договор от 15.06.2015 год. в полза на „С. К.Г.“ ЕООД, както и че едноличен собственик на капитала на дружеството е „С. К.Г.“ ЕООД.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 29, ал. 1, пр. 3 от ЗТРРЮЛНЦ по предявените от „С.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр.София, ул.“**** срещу „С.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“**** и „С. К.Г.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул.“**** исокове, че с вписване № 20150901152949 по партидата на „С.“ ЕООД в Търговския регистър към Агенция по вписванията, **са били вписани несъществуващи обстоятелства** – прехвърлянето на всичките 56 дружествени дяла на „С.“ ООД с договор от 16.06.2015 г. в полза на „С. К.Г.“ ЕООД, както и че едноличен собственик на капитала на дружеството е „С. К.Г.“ ЕООД.

ОСЪЖДА „С. К.Г.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление - гр. София, ул.“****; „Г.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“****; „Ч.“ ЕООД, ЕИК 202442492, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“****; „К.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“****; „М.“ ЕООД, ЕИК ****199 със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“****; „К.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“****; „Т.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“**** и „С.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, ул.“**** да заплатят на „С.“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр.София, ул.“**** на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата **4320 лв.** – разноски за производството за държавна такса; възнаграждение на вещи лица и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – гр.София в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението, след влизането му в сила, да се изпрати на Агенцията по вписванията за вписване в Търговския регистър

Съдия при Софийски градски съд: _____